

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Gió Không Ngớt Thổi

Bài của Anh Cả Aroldo B. Cavalcante
Thuộc Nhóm Túc Số Thấy Bảy Mười

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

Chúng ta có thể giúp người khác tiến triển trong hành trình của họ để nhận được các phước lành của Thượng Đế.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly con-

Năm 2015, tại bang Pernambuco, Brazil, 62 thành viên của Hội Luật Sư J. Reuben Clark đã hợp tác với Văn phòng Công tố viên tiểu bang trong việc điều tra những thách thức pháp lý của cư dân trong bốn viện dưỡng lão khác nhau. Trong năm giờ đồng hồ vào một ngày thứ Bảy, các luật sư này đã phỏng vấn hơn 200 cư dân từng người một, mỗi người trong số họ đều đã bị xã hội lãng quên.

Trong các cuộc phỏng vấn, họ phát hiện ra một số tội ác đã được thực hiện đối với người cao tuổi như bỏ rơi, ngược đãi và chiếm dụng tiền. Một sứ mệnh quan trọng của hội luật sư này là chăm sóc cho người nghèo khổ và cần được giúp đỡ. Chỉ hai tháng sau, công tố viên đã đệ trình thành công các cáo buộc chống lại các bên chịu trách nhiệm.

Sự hỗ trợ của họ là tấm gương hoàn hảo về lời giảng dạy của Vua Bên Gia Min: "rằng khi mình phục vụ đồng bào mình, thì tức là mình phục vụ Thượng Đế của mình vậy."

Một cư dân mà cá nhân tôi đã phỏng vấn trong dự án vì cộng đồng này là một phụ nữ 93 tuổi tốt bụng tên là Lúcia. Biết ơn sự phục vụ của chúng tôi, bà ấy đã nói đùa: "Hãy cưới tôi đi!"

Ngạc nhiên, tôi trả lời: "Hãy nhìn người phụ nữ trẻ xinh đẹp ở đằng kia! Cô ấy là vợ tôi và là công tố viên của bang."

Bà ấy nhanh chóng đáp lại: "Vậy thì sao? Cô ấy còn trẻ, xinh đẹp và có thể dễ dàng kết hôn lần nữa. Nhưng tôi chỉ có anh thôi!"

Những cư dân tuyệt vời ấy đã không giải quyết được tất cả các vấn đề của họ vào ngày hôm

tinued to experience hardship from time to time like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until

đó. Chắc chắn là thỉnh thoảng họ vẫn tiếp tục gặp khó khăn như dân Gia Rết trên chiếc thuyền của họ trong cuộc hành trình đầy thử thách đến vùng đất hứa, “bị chìm sâu dưới lòng biển vì những đợt sóng cao như núi chập lên thuyền họ.”

Nhưng vào ngày thứ Bảy đó, các cư dân trong viện dưỡng lão đã biết rằng dù trên trần thế họ có vô danh như thế nào, thì họ đã được Cha Thiên Thượng nhân từ đích thân biết đến, là Đấng đáp ứng ngay cả những lời cầu nguyện đơn giản nhất.

Đức Thầy của các bậc thầy khiến cho “một trận cuồng phong nổi lên” thổi dân Gia Rết hướng về các phước lành đã được hứa. Tương tự như vậy, chúng ta có thể quyết định để phục vụ như một cơn gió nhẹ trong tay Chúa. Cũng như “gió không ngớt thổi” dân Gia Rết hướng về đất hứa, chúng ta cũng có thể giúp người khác tiến triển trong cuộc hành trình của họ để nhận được các phước lành của Thượng Đế.

Cách đây vài năm, khi Chris, người vợ yêu quý của tôi và tôi được phỏng vấn cho sự kêu gọi của tôi với tư cách là giám trợ, thì chủ tịch giáo khu yêu cầu tôi nên thành tâm cân nhắc những người có thể đề cử làm cố vấn. Sau khi nghe những người mà tôi đề cử, ông ấy nói rằng tôi nên biết vài điều về một trong các anh em này.

Trước hết, người anh em này không biết đọc. Thứ hai, anh ấy không có xe hơi để sử dụng trong việc đi thăm các tín hữu. Thứ ba, anh ấy luôn luôn—luôn luôn—đeo kính râm ở nhà thờ. Bất kể những mối quan tâm chân thành của vị chủ tịch, tôi cảm thấy mạnh mẽ rằng mình vẫn nên đề cử anh ấy làm cố vấn của tôi và chủ tịch giáo khu đã ủng hộ tôi.

Vào ngày Chủ Nhật mà các cố vấn của tôi và tôi được tán trợ trong buổi lễ Tiệc Thánh, vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt của các tín hữu. Người anh em thân mến này chậm rãi đi lên bục, nơi mà ánh đèn trên cao phản chiếu rực rỡ trên cặp kính râm của anh ấy.

Khi anh ấy ngồi bên cạnh tôi, tôi hỏi anh ấy: “Anh ơi, anh có vấn đề với thị lực của anh không?”

Anh ấy nói: “Không”.

“Vậy tại sao anh lại đeo kính râm ở nhà thờ?”

Tôi hỏi. “Này anh bạn, các tín hữu cần phải nhìn thấy đôi mắt của anh, và anh cũng phải có khả năng nhìn thấy họ rõ hơn.”

Trong giây phút đó, anh ấy đã tháo kính râm ra và không bao giờ đeo chúng ở nhà thờ nữa.

Người anh em yêu quý này đã phục vụ bên

my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... but I am slow of

speech, for I am a man of slow words.” Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... but I am slow of

speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ...; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach

một tay nói giỏi ... vì miệng lưỡi tôi hay ngập ngừng.”

Nếu có bất cứ em nào trong số các em thanh niên và thiếu nữ yêu dấu và mạnh mẽ đang có một ý nghĩ như vậy ngay bây giờ, thì hãy nhớ rằng Chúa đã trả lời: “Chớ nói: Tôi là con trẻ; vì người sẽ đi khắp nơi nào ta sai người đi.” Và Ngài hứa: “Vậy hãy đi, ta sẽ ở cùng miệng người và dạy người những lời phải nói.”

Sự biến đổi của các em từ con người thiên nhiên sang con người thuộc linh sẽ diễn ra theo “từng hàng chữ một, từng lời chỉ giáo một” khi các em tha thiết cố gắng phục vụ Chúa Giê Su Kỵ Tô trong công việc truyền giáo qua sự hối cải hằng ngày, đức tin, sự vâng lời chính xác và làm việc siêng năng để “tìm kiếm liên tục, giảng dạy sự hối cải, và làm phép báp têm cho những người cải đạo.”

Mặc dù có đeo bảng tên, nhưng đôi khi các em có thể cảm thấy không được công nhận hoặc bị lãng quên. Tuy nhiên, các em cần phải biết rằng các em có một Cha Thiên Thượng hoàn hảo, là Đấng biết rõ mỗi cá nhân các em, và một Đấng Cứu Rỗi rất yêu thương các em. Các em sẽ có những vị lãnh đạo phái bộ truyền giáo, mặc dù không hoàn hảo, nhưng sẽ phục vụ các em như “gió [mà] không ngớt thổi” trong việc hướng dẫn các em trên hành trình cải đạo cá nhân của mình.

Trong “xứ đượm sữa và mật,” các em sẽ phục vụ công việc truyền giáo của mình, các em sẽ được sinh lại phần thuộc linh và trở thành môn đồ suốt đời của Chúa Giê Su Kỵ Tô khi đến gần Ngài. Các em có thể nhận biết rằng mình không bao giờ bị lãng quên.

Mặc dù một số người có thể chờ đợi “rất lâu” để được cứu giúp, vì họ “không có ai” giúp đỡ, nhưng Chúa Giê Su Kỵ Tô đã dạy chúng ta rằng Ngài không bao giờ quên ai cả. Trái lại, Ngài là một tấm gương hoàn hảo về việc tìm kiếm từng người trong mỗi khoảnh khắc trong giáo vụ trên trần thế của Ngài.

Mỗi người chúng ta—và những người xung quanh—đều đương đầu với những cơn bão chống đối và làn sóng thử thách riêng hòng nhấn chìm chúng ta hằng ngày. Nhưng “gió [sẽ] không ngớt thổi về phía đất hứa ...; và cứ thế [chúng ta được] gió thổi đưa đi.”

Mỗi người chúng ta có thể là một phần của cơn gió này—cũng là cơn gió đã ban phước cho dân Gia Rét trong cuộc hành trình của họ và cũng chính cơn gió đó, với sự giúp đỡ của chúng

their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

ta, sẽ ban phước cho người không được công nhận và bị lãng quên để đến được vùng đất hứa của riêng họ.

Tôi làm chứng rằng Chúa Giê Su Kỵ Tô là Đấng Biện Hộ của chúng ta với Đức Chúa Cha. Ngài là một Thượng Đế hằng sống và hành động như một ngọn gió mạnh mà sẽ luôn hướng dẫn chúng ta trên con đường giao ước. Trong tôn danh của Chúa Giê Su Kỵ Tô, A Men.